

flyder ud til de Kommuner, som i Virkeligheden trænge. At det ærede Hiertals Million vil flyde ud som Gave, hvorimod Millionen efter Forslaget under Nr. 2 kun vil flyde ud som et Laan, der skal tilbagebetales senest i det kommende Regnskabsaar, altsaa inden 7 Hjerdingaar eller omtrent 2 Aar, efter at det er modtaget, betyder jo Intet med Hensyn til Fyldestgjørelsen af det sieblikkelige Behov. Grunden, hvorfor jeg ikke har foreslaaet at hyde Kommunerne nogen Gave, er den, at jeg er gaaet ud fra den bestemte Forudsætning, at Kommunerne ikke behøve nogen saadan, at de vel kunne behøve en midlertidig kontant Hjælp, men at ingen Kommune her i Landet er saaledes stillet, at den behøver at modtage en Gave af Statskassen. — Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) fremkom med en Yttring om, at Forslaget under Nr. 12 muligvis kunde forbedres, naar man helt eller delvis overlod det til Amtsraadene at fordele Beløbet mellem Kommunerne, idet man da vilde kunne tilbele de Kommuner, der trængte mere, et større Beløb, og give et mindre Beløb eller maasse slet intet til de Kommuner, hvor Trangen ikke var saa stor. Det forekommer mig imidlertid, at den videre Udveiling af denne Løbe nødvendigvis maatte føre til, at en lignende fri Fordeling mellem Amtsraads-kredsene maatte finde Sted, thi ellers vilde der naas forholdsvis Lidt ved, at en fri Fordeling i Amtsraadskredsene fandt Sted. Det maatte altsaa i mine Løbe føre til, at Regjeringen — Finantsministeren eller Indenrigsministeren eller Begge i Forening — efter Behag kom til at fordele Millionen mellem Amtsraadskredsene her i Landet, selvfølgelig i Forhold til den Trang, der maatte antages at være tilstede i Amtsraadskredsene. Derfor Millionen var tilbudt paa denne Maade, vilde jeg deri have set et noget overraskende Tillidsvotum for den nuværende Regjering; men hvor fristende det end kunde være for mig, at modtage noget Saadant, vilde jeg alligevel ikke have kunnet gjøre det. Jeg er ikke ganske vis paa, om der skulde have forespøret de ærede Forslagsstillere en saadan Løbe som den, at Regjeringen indtil en vis Grad skulde kunne have Indflydelse paa Fordelingen af Millionen. Der er ganske vist kun et Ord i Forslaget, som kunde tyde derpaa, nemlig det, at der staar: „indtil 1 Million Kr.“ (Ordføreren: Det er en Feiltagelse!) Den ærede Ordfører siger, at det er en Feiltagelse, og det finder jeg meget rimeligt, idet dette Ord staar i bestemt Modstrid med den egentlige Løbe i Endringsforslaget. Jeg har troet, at dette lille Ord muligvis kunde være Resten af en Løbe om en fri Fordeling fra Regjeringens Side af Millionen, at det var Noget, der var blevet staaende, efterat man i Løben for Endringsforslaget var kommen bort fra Løben om et saa exorbitant Tillidsvotum til

Regjeringen. — Den ærede Ordfører har, efterat jeg havde gjort Rede for, hvad jeg forstod ved midlertidige Laan, bemærket, at den Hjælp, der skulde ydes gennem Endringsforslaget under Nr. 2, da vilde være overmaade lille, og at det, der udfordredes til Nødens Udhjælpning, naar der virkelig var Nød tilstede, ikke vilde kunne komme tilstede derigennem. Deri er jeg, som tidligere bemærket, ikke enig med den ærede Ordfører, men det hidrører sandsynligvis fra, at der er en væsentlig Uoverensstemmelse mellem vore Udgangspunkter, idet jeg meget bestemt fastholder, at det er Kommunerne, som ere pligtige til at afhjælpe saadan Nød, og at Statens Forpligtelse først indtræder, naar Kommunerne skuffer ikke mere strække til. Fra mit Standpunkt betragtet er Hjælpen fuldt tilstrækkelig, idet det for mig kun gjælder om at blive i Stand til at afhjælpe den sieblikkelige Pengemangel, Mangelen paa Penge i Kommunerne skuffer til at gennemføre de Foranstaltninger i de to i Cirkulæret nævnte Retninger, som Kommunerne ellers maatte være villige til. Den ærede Ordfører talte varmt og snuvt om, hvad der kunde udrettes ved Hjælp fra de Fattiges Kasse; men det forekommer mig givet, at denne Betsignelse af Hjælpen gennem de Fattiges Kasse bliver affurak lige stor, enten Pengene ere komne tilstede i de Fattiges Kasse ved et Tilskud fra Staten eller ved Tilskud fra Kommunerne. Betingelsen for, at Staten skulde kunne yde Tilskud til de enkelte „Fattiges Kasser“, maatte dog nødvendigvis være den, at Staten kjendte, hvilken Trang der var tilstede; men jeg gaad dog egentlig nok vide, om Nogen i denne Forsamling tror sig i Stand til at dømme om, hvilken særlig Anledning der maatte være tilstede for at hjælpe disse nogle Tusinder eller mindst et Par Tusinder „Fattiges Kasser“ her i Landet. Forudsætter man, at Kommunerne ikke vilde hjælpe de „Fattiges Kasser“, stiller det sig ganske vist anderledes, men det forekommer mig, at man ikke er berettiget til at gaa ud fra denne Forudsætning. — Den ærede Ordfører har ikke ganske rigtig hørt, hvad jeg igaar indvendte imod hans Bemærkning om, at det kun kunde være Arbejdet paa de 20 Fods Land, hvortil jeg havde sigtet ved en tidligere Leilighed, idet han i Dag gengav som min Bemærkning til ham igaar, at jeg havde sagt, at der ogsaa var andre Forpærsforanstaltninger. Det sagde jeg ikke, men jeg mindede om, at der var mange andre Foranstaltninger, som ikke havde fundet Rigsdagens Tilslutning. Jeg behøver neppe at optælle de Bevillinger og særlige Lovforslag, som kun have haft en kort Levetid her i dette Thing, og som have haft saadanne offentlige Arbejder til Formaal. Med andre Ord: Jeg har ikke sigtet til nogen enkelt Foranstaltning; det er ikke nogen enkelt Foranstaltning, hvis forsinde Udførelse jeg har beflaget, men det er en Række af Foranstaltninger, hvis Udførelse er bleven forsinket, fordi det ikke er